Käyskentelin linnan pihalla ja nautin auringon paisteesta, antaessani ajatusteni harhailla vailla mitään suoranaista päämäärää. Ajatukseni kääntyivät hetkeksi soturiin nimeltä Ern, ja mietin mahtaisiko tämä vielä pilkata minua sen pirunyrttiselkkauksen jälkeen. Mietin miten isä meinaisi rankaista soturiaan. Vaikka tämän tarkoituksena oli vain ollut pelotella, oli linnanherran poikaa kohti ryntääminen miekka kohotettuna kuitenkin tempaus, jota ei voinut katsoa läpi sormien. Tunsin mielessäni vahingoniloisuutta. Kunhan Ern saisi näkönsä takaisin, hän saisi vähintään yövartiovuorot ja pääsisi lapioimaan lantaa. Vai saattaisikohan isä jopa heittää hänet vankityrmään joksikin aikaa. Ajatukseni keskeytyivät ääneen. "Otetaan erä pudotuspäiskintää" Käännyin. Puhuja oli siskoni Mirjam. Minua kaksi vuotta nuorempi tummatukkainen tyttö tummanvihreässä mekossa virnisti leveästi. "Ei nyt. Joskus myöhemmin vaikka" "Miksei nyt? Sinä vain täällä käveleskelet haaveilemassa. Tule nyt. Vai et kai vain jänistä" "En tietenkään! Mutta eikö sinun pitäisi olla neulomassa?" "Hiiteen neulominen! Nukahdan jos joudun vielä hetkeksikään näpertämään lankojen kanssa" Siinä missä isäni tuskaili tehdäkseen minusta taistelijan, ei äidilläni ollut yhtään helpompaa yrittää iskostaa ylhäisen neidin alkeita sisareni päähän. Eivät häntä kiinnostaneet tippaakaan käytöstavat ja kaikkien vähiten neulominen. Aina kun sai tilaisuuden, hän oli haastamassa jotakuta palvelusväen pojista pudotuspäiskintään tai taisteluun puumiekoilla. Poikaparat olivat hankalassa tilanteessa. Ei heille olisi tullut mieleenkään lyödä linnanherran tytärtä kunnolla, mutta sisareni ei hyväksynyt luovutusvoittoja. Sisareni poikamaisuus ei itsessään sinänsä häirinnyt minua, mutta yksi asia ärsytti suunnattomasti. Nimittäin se, että isäni otti kaiken ilon irti päästessään sanomaan minulle "Tytössähän on enemmän miestä kuin sinussa" "Hyvä on", sanoin ,"pelataan pudotuspäiskintää. Mutta sinä haet heinäsäkit" Tuskin olin saanut lausetta loppuun kun sisareni jo ryntäsi hakemaan pelivälineitä. Pudotuspäiskinnän säännöt olivat yksinkertaiset. Kaksi pelaajaa tasapainoili puisen parrun päällä ja yritti pudottaa toisen lyömällä heinällä täytetyllä isolla kangassäkillä. Vastustajan pudottamisesta sai pisteen ja yhden erän voitti kolmella pisteellä. Pudotuspäiskintäparru sijaitsi linnan pienemmällä sisäpihalla jossa oli maapohja. Kun Mirjam oli hakenut säkit ja olimme molemmat pienemmällä sisäpihalla aloitimme pelin. Avasin pelin vaakatasoisella keskivartaloon suuntautuvalla iskulla. Mirjam väisti ketterästi ja yritti vuorostaan huitasemalla yläviistosta, mutta minä torjuin iskun ja hän horjahti yhden jalan varaan. Pudotin hänet napakalla osumalla olkapäähän. Voitin myös seuraavat kaksi pistettä ja siten koko erän. "Uusintaottelu", Mirjam vaati. Huokaisin, mutta suostuin kuitenkin. Voitin senkin erän, mutta tällä kertaa Mirjam onnistui pudottamaan minut kerran. "Vielä joku päivä peittoan sinut", hän uhosi "Sitä odotellessa", totesin Seuraavana päivänä tapahtui jotain poikkeavaa. Linnan ja sen vieressä olevan kylän väki kokoontui linnan takana olevalle hiekkakentälle, jossa tavallisesti järjestettiin turnajaisia ynnä muuta. viihdettä. Nyt hiekkakentän keskelle oli puinen paalu jonka juurelle oli kasattu kasa halkoja ja risuja. Istuin perheeni kanssa puiselle korokkeelle asetetuilla istuimilla. Linnanherran perheeseen kuuluminen toi tiettyjä etuoikeutettuja mukavuuksia. "Tämä mies on syyllistynyt noituuden ja alkemian harjoittamiseen ja tuomitaan täten poltettavaksi roviolla" paasasi ruskeakaapuinen hahmo rovion luona samalla kun kaksi sotilasta raahasi välissään harmaatukkaista miestä kohti paalua. Miehen kädet väännettiin selän taakse ja sidottiin paaluun. Väkijoukko huusi solvauksia ja muutama mätä omena lensi päin miestä. "Hiljaisuutta!" Isäni ärjäisi. Väkijoukko hiljeni. Huomasin kuinka isä Nikodemus erkani väkijoukosta ja käveli paalun luokse.

"Oletko aivan varma tästä veli Andreas?", Hän kysyi syytöksen esittäneeltä mieheltä. "Hän on tunnustanut harjoittaneensa alkemiaa ja tutkineensa noitien keitoksissaan käyttämiä kiellettyjä kasveja. Hänet on myös nähty puhumassa villieläinten kanssa. Näyttöä on enemmän kuin tarpeeksi" Isä Nikodemus huokaisi ja sanoi, "Jos kerran olet varma" Sitten hän meni paaluun sidotun miehen luokse, laski kätensä hänen olkapäälleen ja sanoi, "Toivon, että voisin tehdä jotain hyväksesi, mutta minulla ei ole valtaa siihen. Muista että ei ole sellaista harhapolkua, etteikö Luojan armo sinne ylettyisi" Sen sanottuaan hän palasi väkijoukon sekaan. Yllättäen väkijoukon keskeltä juoksi nuori vaaleahiuksinen nainen, ja heittäytyi polvilleen isäni eteen. Nainen oli hyvin kaunis vaikka hänen silmänsä olivatkin itkemisestä turvonneet ja punaiset. "Armoa hyvä linnanherra. Isäni on hyvä mies. Hän ei ole vahingoittanut ketään", Hän aneli. "Valitan, mutta laki on laki ja noituudesta rangaistaan", isäni sanoi värittömällä äänellä. Nainen nousi ylös ja hänen silmänsä olivat nyt täynnä vihaa. Hän osoitti halveksuntaansa sylkäisemällä maahan isäni edessä. "Käyttäydy kunnioittavasti linnanherraa kohtaan neiti", eräs sotilas ärähti. Nainen juoksi pois ja väkijoukko väisti hänen tieltään. Isä Andreas puhui taas, "Jon Theonpoika, sinut on todettu syylliseksi noituuden harjoittamisesta ja täten tuomittu poltettavaksi roviolla. Mitään viimeisiä sanoja?" "Haluan vain sanoa sen, että niinkuin tyttäreni jo sanoi, minä en ole paha. Se mitä tapahtuu nyt ei ole oikeudenmukaisuutta. Se ei toteuta sen puoleen ihmisten kuin Jumalankaan oikeutta" Oli hetken aikaa hiljaista. Sitten isäni nousi seisomaan ja puhui, "Jon Theonpoika. Kruunun minulle suomin valtuuksin, tuomitsen sinut kuolemaan" Rovion vieressä seisova sotilas heitti kädessään olevan palavan soihdun puiden sekaan. Väkijoukko pidätti henkeään liekkien alkaessa rätisten kasvaa. Pian ne nuolivat tuomitun jalkoja. Sitten alkoi huuto. Sielua raastava lohduton tuskanulvonta. Mieleni teki katsoa muualle, mutta päätin kuitenkin olla tekemättä niin. Mieleeni hiipi ajatus: entä jos mies ei ollut sen enempää noita kuin minäkään. Huomasin tuntevani vihaa isä Andreasta kohtaan. Se mies ei ymmärtänyt armoa ja viisautta kuten isä Nikodemus. Nämä ajatukset söivät myös arvostustani isääni kohtaan. Hänen sijassaan olisin luultavasti perunut kuolemantuomion. Kului viikko ja Linnankylään saapuivat jokavuotiset kesämarkkinat. Mirjam oli heti vonkumassa pääsyä markkinoille. Yhdessä asiassa hän oli muiden neitokaisten kaltainen. Nimittäin kaupustelijoiden helyt vetivät häntä puoleensa kuin lyhty yöperhosia. Isä antoi luvan ja käski Sir Mattin mennä mukaan tyttärensä vahdiksi. Sir Matt oli isäni luottomies ja tämän ensimmäinen valinta kun kyseessä oli linnanherran perheen turvallisuudesta huolehtiminen. Itseäni ei juuri sinä päivänä innostanut markkinoille lähteminen. Ne kun viipyivät useita päiviä, joten ehdin myöhemminkin käydä katsomassa jahka löytäisin jotain kaukomaista peräisin olevia yrttejä. Sen sijaan tahdoin mennä metsään ja yrittää löytää harvinaisia kasveja uskollisen kasviopukseni avulla, jonka isä Nikodemus oli lahjoittanut minulle omasta kirjakokoelmastaan. Isä pysäytti minut linnan käytävällä. "Minne matka?" "Käyn

metsässä" "Selvä, mutta odota niin määrään jonkun mukaasi" "Miksi? olenhan aina ennenkin mennyt yksin" "Niin, mutta tästä lähin joku lähtee mukaasi. Ihan vain siltä varalta, että jos vastaan sattuu ryöväri tai villieläin" "Hyvä on", Sanoin, yrittäen peitellä ärtymystä, jota herätti ajatus siitä etten saanut samoilla metsässä omassa rauhassa. Sattuipa niin, että isän seurakseni määräämä sotilas oli toinen niistä kahdesta, jotka olivat nauraneet Ernin pilkatessa minua. Kiusallinen hiljaisuus vallitsi koko matkan linnalta metsän reunaan. Saatoin melkein aistia nuorukaisen vaivaantuneisuuden. Lopulta hän avasi suunsa, "Olen pahoillani, että nauroin sinulle", hän aloitti varovasti hieman kuin tunnustellen tilannetta, ja jatkoi sitten, "Se sokaisutemppu oli oikeastaan aika tyylikästä ja kekseliästä" "Kiitos", sanoin hieman hämmentyneenä yllättävästä kehusta. Jatkoimme metsää ja jonkun aikaa kuljettuamme löysin jotain mielenkiintoista. Kumarruin valkeakukkaisen kasvin ääreen. "Tämä on hullukaali", selitin "Sitä voidaan käyttää lääkkeenä säryn lievittämiseen ja pahoinvointiin, mutta annostelu vaatii tarkkuutta, sillä yliannostus aiheuttaa voimakkaita aistiharhoja ja pahimmillaan voi jopa tappaa" Palattuamme Linnaan, tuli linnanpihalla juosten vastaan eräs palvelustytöistä. "Tulkaa nopeasti herra Dan", tämä sanoi hädissään. "Mistä on kysymys?" "Siskonne. Hänelle on sattunut jotain kamalaa" Juoksin kiireesti palvelustytön mukana linnaan sisälle, ja portaat ylös siskoni huoneeseen. Isäni istui tuolilla siskoni sängyn vieressä. Hänen silmänsä punersivat. Äitini istui toisella puolella sänkyä ja itki lohduttomasti. Mirjam makasi sängyllä kalpeana ja liikkumattomana, silmät auki kattoon tuijottaen. "O-onko hän?..", sopersin. "Hän hengittää, mutta ei reagoi mihinkään", isäni vastasi väsyneellä äänellä. Menin sängyn luokse ja katsoin siskoni kalpeita kasvoja. Kyyneleet alkoivat valua silmistäni. Tämä tuntui niin epätodelliselta. Eihän siitä ollut kauaakaan kun hän oli vielä uhonnut peittoavansa minut pudotuspäiskinnässä. "Hänen kaulassaan oli tämä. Hoviläkäri varoitti koskemasta siihen paljain käsin" Käännyin katsomaan. Isäni roikotti tikarin terässä tummanvihreää helmikaulanauhaa. Katsoin sitä tarkemmin. Helmet muistuttivat ikään kuin siemeniä tai herneitä. Muistiini palautui jotain, mikä tuntui ihan nyrkiltä vatsaan. "Basiliskipapu. Luulin, että se on pelkkää tarua", henkäisin. "Sattuisitko mitenkään tietämään parannuskeinoa", isäni kysyi varovaisen toivekkaasti. "Ehkä. Tosin se saattaa yhtä hyvin olla pelkkää satua", vastasin epäröivästi. "Jos on vähääkään toivoa, tartumme siihen", isä sanoi hiljaa. "Mikä tuo on?", huomasin pöydällä olevan paperinpalan. "Korppi toi sen hetki sitten" Otin paperin käteeni ja luin: Toivottavasti jaat kärsimykseni ja ymmärrät nyt tuskani Meea Jonintytär Jatkuu